

Mezarlıktan çıkıp her iki tarafında bir ve iki katlı evler olan sağdaki bir sokağa saptın. Yerler çerçöp doluydu, yaşları sekiz-dokuz civarında dört çocuk plastik bir topun ardından koşturuyordu; bunlardan biri kendini o kadar topa odaklamış olmalı ki seni görmedi ve sana çarptı. Özür dilemeden şaşkın gözlerle sana bakıp kafasını sallayıp uzaklaştı. Eski püskü, yırtık pırtık elbiseli bir kadın da evinin önüne çıkmış bu çocuklardan birine sesleniyordu: -İbo, İbo! Bırak oyunu da gel, bakkaldan ekmek alınacak. Yağmur yağmadan bi koşu al da gel!

Onun bu çağrısına ne bakan ne de cevap veren bir çocuk oldu. Kadının söyledikleri seni uyardı, başını kaldırıp gökyüzüne baktın. Çok değil on beş-yirmi dakika öncesine kadar açık olan gökyüzünü kalın, koyu renk bulutlar kaplamıştı. Yağmura yakalanmak istemiyordun, yürüyüşünü hızlandırıp bu sokağı geride bıraktın, ana caddeye çıktın.

Acıkmış ve susamıştın. Para bulurum umuduyla montunun ceplerini karıştırdın. Buldun: 25 kuruş. Bu parayla ne alabilirdin? Tost, su, çay? Hiçbir şey.

Yağmur damlaları düşmeye başlayınca montunun arkasındaki kapüşonu kafana geçirdin. Hava yağmurla birlikte serinlemişti de. Rüzgar da vardı ve her geçen dakika hızını artırıyordu. Yağış şiddetlenince bir pasaj girişine sığındın. Orada kadınlı erkekli birkaç kişi ve senin hemen yanibaşında yere oturmuş bir kadın dilenci vardı.

Dilencinin sırtındaki eski ama kalın palto, başındaki tülbent ve önündeki içi bozuk para dolu mendil dikkatini çekti. O mendilin içinde en az on lira vardır, diye düşündün. Dilenci eliyle senin ayağına dokunup:

Dilsiz Fahişe-7

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.
Pazartesi, 23 Aralık 2019 18:55 -

-Allah rızası için bir sadaka, deyince, sen cebindeki 25 kuruşu çıkarıp gösterdin ve:

-Teyze, benim bütün param bu 25 kuruş. Sen benden daha zengin sayılırsın, baksana önünde kaç lira var.

-Olsun, o kadarı da bana yeter; ver, deyince nasıl olsa senin işine yaramayacak olan bu parayı dilencinin mendilinin içine attın. O da:

-Allah razı olsun, dedi.

Yağmur azalınca oradan ayrılıp, mağaza vitrinlerine bakarak yoluna devam ettin. Cadde su içindeydi ve geçen vasıtalar etrafa su saçıyordu. Öyle ki bir kamyonun sıçrattığı su yüzüne kadar gelmişti.

Yağmur tekrar hızlandı, üstelik öncekinden de çok yağıyordu. Şimşek parıltılarını görüyor patlayan gök gürültülerini duyuyordun. Az ileride üç tarafı kapalı bir otobüs durağı gördün, oraya sığındın. Burada da bekleyen üç kişi vardı. İlk gelen otobüse ikisi bindi, az sonra gelene de diğeri. Tek başına kaldın durakta. Durağın alt kısmı açık olduğu için buradan giren sular ayakkabılarını ıslatıyor, ayaklarını üşütüyordu.□

Yağmur dindiğinde duraktan ayrıldın, hava da kararmak üzereydi. Açlığını ve susuzluğunu tekrar hissettin. Sabahleyin kahvaltı etmiş olsaydın bu kadar acıkmazdın. Bir alışveriş merkezinin önüne geldiğinde içine girmeye karar verdin. Beş katlı bir yerdi burası. X-ray cihazından geçip girdin. Birinci katı dolaşmaya başladın, bu arada altta da bir katın daha olduğunu gördün. Orada ilk gözüne çarpan büyük bir market oldu ve bu sana gene açlığını, susuzluğunu hatırlattı. Açlığa çözüm bulamasan da susuzluğunu

tuvaletteki musluklardan giderebileceğın aklına geldi.□

Su içtikten sonra birinci kattaki mağazaların vitrinlerini seyrettin, sonra da diğer katlardakileri. En üst katta ise yiyecek-ıcecek türü şeyler satan mekanlar vardı. Burayı da dolaştın. Mağazalarda hemen hemen alışveriş yapan hiç kimse yokken bu kattaki mekanların dolu olması seni şaşırttı. Mekanlarda ne satıldığına tek tek baktın: Pizza, tavuk, köfte, döner, pide, lahmacun, çay, kahve, dondurma, makarna, çeşitli yemekler... Bu seyir açlığını daha da artırdı. Dinlenmek için konmuş olan banklardan birine oturdun. Yorulmuşsun. Saatlerdir katları dolaşmak seni bir hayli yormuştu.

Döner, pizza ve lahmacun kokularına, çatal bıçak sesleri karışıyordu. Arada bir yükselen insan seslerini ve kakhahaları da duyuyordun. Özenmemek için mekanlara arkanı döndün. Uzun bir süre burada oturdun. Ayağa kalktığında başın döndü, ayakların gitmemek için direndi. Kendini□ zorladın. Merdivenlerden inemesen de asansöre binebilirdin. Öyle yaptın. Asansörde elele tutuşmuş genç bir çift vardı. Seni görmekten pek memnun olmamışlardı. Hatta bir ara, sana meraklı gözlerle baktıklarını hissettin.□ Acaba sende bir tuhaflik mı vardı?

Asansör birinci kata yaklaştığında genç çiftin görüntüsü karıştı, etrafı adeta sis bastı ve olduğun yere yığıldın. Kız senin düştüğünü görünce çığlık attı. Asansörün kapısı açılınca genç adam koşarak güvenliğe haber verdi. Güvenlik geldi, asansörün çalışmasını durdurdu, telefonla ambulans istedi.

Sedyede kendine geldin. İyi değildin ama etrafını algılayabiliyordun. Bir ambulansın içinde olduğunu ve başında iki sağlık görevlisinin beklediğini fark edebiliyordun. Hastanenin acil servisine ulaşınca hemen müdahale ettiler. Muayene sonucunda rahatsızlığına bir teşhis koyamayan nöbetçi doktor, sana ne olduğunu sorduysa da cevap vermedin. Adını ve soyadını sorduğunda da yine sustun. Serum takıp bıraktı seni ama bir yandan da polise haber verdi. Polis de geldiğinde çok sayıda soru sordu ve cevap alamadı. Serum bittiğinde seni polis karakoluna götürdüler. Orada da sorular sorular... Cevap yok yok! Bir tek:

Dilsiz Fahişe-7

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.
Pazartesi, 23 Aralık 2019 18:55 -

-Karnın aç mı, sorusuna evet anlamında başını sallıyarak cevap verdin. Hemen sana yemek getirttiler. Hepsini yedin. Neden baygınlık geçirdiğin konusunda bu, polislere bir fikir vermiş oldu.

Bu yaşta bir genç kız, evine dönmeyince nasıl olsa ailesi aramaya çıkar ve mutlaka karakola başvurur diye düşündüklerinden konuşman için seni daha fazla zorlamadılar.

O geceyi karakolda geçirdin; ne arayan soran, ne de gelen giden oldu. Polisler sabah kahvaltısında sana simit, açma ve zeytin ikram ettiler. Karakol amiri gelince durumu ona anlatıp seni odasına götürdüler. Amir güler yüzlü, genç bir adamdı. Sen karşısında ayakta dururken:

-Otur kızım, otur da biraz konuşalım, dedi.

Amirin görünüşü, konuşması sende güven yarattı ve yaşadıklarını bir bir ona anlattın. Sözüne hiç kesmeden dinledi, bazen yüzünde şaşkınlık ifadeleri belirdi ve konuşman bitince:

-Bundan sonra ne yapmayı, nerede ve nasıl yaşamayı düşünüyorsun? Seni yanına alabilecek yakınım, tanıdığın var mı? Diye sordu.

-Ben artık o evde yaşayamam, eğer yaşamak zorunda bırakılırsam kurtulmak için her yola başvururum. Beni yanına alabilecek akrabam ya da tanıdığım yok, dedin.

Dilsiz Fahişe-7

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.
Pazartesi, 23 Aralık 2019 18:55 -

Amir, elini alınına koyup birkaç dakika düşündü. Bürodan bir polis çağırıp senin ifadeni almasını, ayrıca hemen evinize ekip gönderip anneni ve Hüseyin Usta'yı getirmelerini söyledi.

Annen karakola gelip seni görünce sarılıp öpeceğine hakaretlere başladı. Amir bu davranışa çok kızdı ve anneni susturdu. Senin, annenin ve Hüseyin Usta'nın ifadeleriyle hasteneden getirilen tutanak bir dosyaya konulup savcılığa gönderildi. Ayrıca savcı, sonra da hakim seninle, annenle ve Hüseyin Usta'yla görüştü; konu mahkemeye intikal etti. Bürokratik işlemler tamamlanınca da senin devlet himayesine alınmana karar verildi.

(Devam edecek...)